

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1070/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Вера Ђоровић, адвокат из ..., против туженог ТП „Србија“ АД Крагујевац, чији је пуномоћник Зорка Борозан, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2472/18 од 22.11.2018. године и допунског решења истог суда Гж1 2472//18 од 25.01.2019. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2472/18 од 22.11.2018. године и допунско решење истог суда Гж1 2472//18 од 25.01.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиле, а пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1022/17 од 09.02.2018. године у ставу 3. и 4. изреке потврђује.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1022/17 од 09.02.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужилци исплати на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2010. годину износ од 5.686,46 динара на име главног дуга са законском затезном каматом од 10.05.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој исплати од досуђеног до потраживаног износа тужбеног захтева по основу накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2010. годину у преосталом износу од 17.059,38 динара са припадајућом затезном каматом на тај износ почев од 10.05.2010. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име мање исплаћене отпремнине исплати износ од 381.827,21 динар, са законском затезном каматом од 20.02.2013. године па до исплате и на име обрачунате законске затезне

камате износ од 162.125,28 динара као неоснован. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2472/18 од 22.11.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1022/17 од 09.02.2018. године у ставовима 3. и 4. изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље да тужени тужилји на име неисплаћеног дела отпремнине исплати износ од 381.827,21 динар са законском затезном каматом од 20.02.2013. године па до коначне исплате, као и износ од 162.125,28 динара на име законске затезне камате обрачунате почев од 07.05.2010. године до дана вештачења дана 12.02.2013. године у року од 15 дана. Обавезан је тужени да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати 213.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате у року од 15 дана. Допунским решењем истог суда Гж1 2472//18 од 25.01.2019. године, обавезан је тужени да тужилји поред трошкова досуђених ставом 2. изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2472/18 од 22.11.2018. године, исплати трошкове парничног поступка у износу од још 35.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање у износу од 381.827,21 динар са законском затезном каматом на име разлике од исплаћене до припадајуће отпремнине и исплата обрачунате затезне камате у износу од 162.125,28 динара обрачунатог 07.05.2010. до 20.02.2013. године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била запослена код туженог на неодређено време. Између представника синдиката запослених код туженог и његовог генералног директора је 03.09.2003. године закључен појединачни колективни уговор на неодређено време у складу са тада важећим Законом о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01). Тужени је закључењем уговора о продаји капитала методом јавне аукције од 20.09.2007. године ушао у поступак приватизације. Анексом I уговора утврђен је социјални програм који ће се примењивати у субјекту након закључења уговора. Купац се Анексом обавезао да у оквиру субјекта приватизације обезбеди поштовање свих права запослених утврђених појединачним колективним уговором као и другим општим актима субјекта важећим у тренутку закључења уговора све до момента промене истих у складу са законом. У 2010. години тужилја је радила четири месеца. Решењем од 09.04.2010. године тужилји је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом. Решењем је утврђено да ће тужилји бити исплаћена отпремнина у износу од 175.576,07 динара на основу споразума од 08.04.2010. године. У том споразуму тужилја је потврдила да су јој исплатом отпремнине у наведеном

износу измирена сва потраживања из радног односа до њеног престанка, осим зарада за април 2010. године. Тужени је тужилји 07.05.2010. године исплатио отпремину у износу од 175.576,07 динара. У тренутку када је тужиоцу престао радни однос код туженог је важио колективни уговор од 03.09.2003. године. Одредбом члана 72. тог колективног уговора предвиђено је право запослених на отпремину у износу од 200 евра за сваку годину укупног стажа. Вештачењем у првостепеном поступку утврђена је висина утуженог потраживања на име разлике између исплаћене и припадајуће отпремине према одредби члана 72. Појединачног колективног уговора у износу од 381.827,21 динар. Последња рата из уговора о приватизацији туженог исплаћена је 30.11.2011. године када је и завршен поступак приватизације.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да у време када је тужилац стекао право на исплату отпремине 09.04.2010. године није постојао правни основ за њену исплату у висини од 200 евра по години стажа. Зато је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је заузео супротно становиште. По том становишту у време закључења Анекса I уговора о купопродаји друштвеног капитала којим се купац обавезао да у оквиру субјекта приватизације обезбеди поштовање свих права запослених утврђених колективним уговором, био је на снази Појединачни колективни уговор од 03.09.2003. године. Уговором о купопродаји и Анексом 1. тог уговора тужени је преузео обавезу исплате отпремине у износу од 200 евра за сваку годину укупног стажа осигурања запосленог утврђену одредбом члана 72. Појединачног колективног уговора. Зато се не ради о продужењу дејства колективног уговора већ о извршењу уговорне обавезе преузете уговором о купопродаји друштвеног капитала туженог и анексом. Из тих разлога првостепена пресуда је преиначена и усвојен тужбени захтев за исплату разлике од исплаћене до припадајуће отпремине у износу од 381.827,21 динар, са законском затезном каматом од 20.11.2013. године до исплате и обрачунату затезну камату у износу од 162.126,28 динара, а за период од 07.05.2010. године до дана вештачења 20.02.2013. године.

Основани су ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права због чега нису потпуно утврђене све битне чињенице.

Према одредби члана 263. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама) који се примењује у конкретном случају колективни уговор се закључује на период од три године. Одредбом члана 284. став 1. истог закона прописано је да одредбе колективног уговора који је на снази на дан ступања на снагу овог закона, а које нису у супротности са овим законом остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом. Из садржине ових законских одредби произилази да ако је колективни уговор по ранијем закону био закључен на неодређено време, као што је овде случај, после ступања на снагу прописа о ограниченом трајању важења колективног уговора може се примењивати још само 3 године. По истеку тог рока његове одредбе биће супротне члану 263. став 1. важећег Закона о раду, којим је прописано трајање колективног уговора највише 3 године.

Предметни Појединачни колективни уговор на који се позива другостепени суд закључен је у време важења Закона о раду („Службени гласник РС2 бр. 70/01, 73/01).

Тим законом је у одредби члана 151. прописано да се колективни уговор може закључити на одређено или неодређено време. Ступањем на снагу Закона о раду из 2005. године трајање важења колективног уговора ограничено је на 3 године. Стога је одредба наведеног Појединачног колективног уговора којом се констатује да се закључује на неодређено време у супротности са одредбом важећег Закона о раду. Зато се Појединачни колективни уговор од 03.09.2003. године није могао примењивати на радноправне ситуације настале после 23.03.2008. године. У конкретном случају без утицаја је што је купац капитала туженог као субјекта приватизације преузео обавезе из социјалног програма да обезбеди поштовање свих права запослених утврђених појединачним колективним уговором. Ово прво са разлога што је то уговорна обавеза купца капитала, а не туженог као субјекта приватизације. Осим тога, преузимање те обавезе односи се на поштовање свих права запослених која су утврђена важећим и правно ваљаним појединачним колективним уговором, а у конкретном случају Појединачни колективни уговор из 2003. године у спорном периоду није био важећи.

У току поступка утврђено је колики је износ потраживања који је споран између парничних странака. Споран је правни основ потраживања. Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, сходно напред наведеним разлозима, а да је другостепени суд ценећи наводе из жалбе тужиље, погрешно закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право, што се не може прихватити као правилан закључак.

Сходно напред изнетом, Врховни касациони суд је нашао да је у овој правној ствари било неопходно преиначити пресуду апелационог суда и потврдити пресуду првостепеног суда уз одбијање жалбе тужиље у том делу.

Тужени је трошкове ревизијског поступка тражио. Међутим, исте сходно члану 163. став 3. ЗПП није определио по врсти и висини, па му исти нису ни могли бити досуђени.

Стога је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је у складу са чл. 153. и 165. ЗПП, према важећој адвокатској тарифи.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић